

DUMPLIN'

Julie Murphy

Dumplin'

Vertaald door Carla Hazewindus

moon

Eerste druk 2016

Tweede druk 2019

Oorspronkelijke titel: Dumplin'

Oorspronkelijk uitgegeven door: Balzer + Bray, 2015

© Julie Murphy, 2015

© Vertaling uit het Engels door Carla Hazewindus, 2016

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2016

© Netflix is a registered trademark of Netflix, Inc. and its affiliates. Artwork used with permission of Netflix, Inc.

© Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Peter de Lange

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 4898 0

ISBN 978 90 488 3145 6 (e-book)

NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Zoek uit wie je bent en ga ervoor
Dolly Parton

Een

De fijnste dingen in mijn leven zijn allemaal begonnen met een liedje van Dolly Parton. Bijvoorbeeld mijn vriendschap met Ellen Dryver.

In dit geval ging het om ‘Dumb Blonde’ van Dolly’s allereerste album *Hello, I’m Dolly* uit 1967. In de zomer voordat Ellen en ik naar groep een gingen, raakten mijn tante Lucy en Ellens moeder, mevrouw Dryver, bevriend met elkaar omdat ze allebei fan waren van Dolly. Terwijl zij in de eetkamer aan de thee zaten, hingen Ellen en ik altijd maar een beetje op de bank en keken tekenfilms. We wisten niet zo goed wat me met elkaar aan moesten. Maar op een middag kwam opeens dat liedje uit de stereo-installatie van mevrouw Dryver. Ellen tikte de maat met haar voet en ik neuriede de melodie. En nog voor Dolly aan het refrein begon, waren we aan het dansen en zongen we keihard mee. Gelukkig ging onze liefde voor elkaar en Dolly wel wat langer mee dan één liedje.

Ik sta voor de jeep van Ellens vriendje en wacht op haar. De zon brandt op de parkeerplaats van de school en het hete asfalt doet pijn aan mijn voeten. Ik probeer geen krimp te geven terwijl El de deur uit komt en zich haastig een weg baant tussen de andere leerlingen die de school verlaten.

El is zo ongeveer alles wat ik niet ben: lang, blond en zowel een beetje maf als sexy, het soort onmogelijke combinatie dat je eigenlijk alleen in romantische comedy’s ziet. Ze heeft altijd lekker in haar vel gezeten.

Ik zie Tim niet, maar ik weet zeker dat hij een paar passen achter haar loopt, verdiept in zijn telefoon omdat hij alle games in wil halen die hij onder schooltijd heeft gemist.

Het eerste wat me aan Tim opviel, was dat hij bijna acht centimeter kleiner is dan El. Maar dat heeft haar nooit een bal kunnen schelen. Toen ik een opmerking maakte over hun verschil in lengte, glimlachte ze, werd rood tot in haar nek en zei: ‘Schattig, hè?’

El blijft hijgend van het rennen voor me staan. ‘Je moet vanavond toch werken?’

Ik schraap mijn keel. ‘Ja.’

‘Het is nog niet te laat om een vakantiebaantje te vinden in het winkelcentrum, Will.’ Ze leunt tegen de jeep en geeft me een duwtje met haar schouder. ‘Samen met mij.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Ik vind het leuk bij Harpy’s.’

Voor ons rijdt een enorme truck met hoge snelheid naar de uitgang van de parkeerplaats.

‘Tim!’ schreeuwt Ellen.

Hij blijft abrupt staan en zwaait naar ons terwijl de truck rakelings langs hem scheurt en hij bijna als een konijn onder de wielen was verpletterd.

‘Godsamme!’ zegt El, maar niet zo luid dat Tim het kan horen.

Ik vind dat El en Tim voor elkaar geschapen zijn.

‘Goed dat je me een seintje gaf,’ roept hij.

Al zouden we midden in een invasie van aliens terechtkomen, dan zou Tim nog reageren met: ‘Cool.’

Hij loopt over de parkeerplaats naar ons toe, stopt zijn telefoon in zijn zak en geeft El een zoen. Niet zo’n kleffe tongzoen, maar meer een zoen van: hoi-ik heb-je-gemist-en-je-bent-nog-net-zo-mooi-als-op-onze-eerste-date.

Er ontsnapt me een zucht. Als het me ooit zou lukken om niet meer te kijken naar al die zoenende mensen, zou mijn leven op z’n minst twee procent aangenermer zijn, dat weet ik zeker.

Niet dat ik jaloers ben op Ellen en Tim, of dat ik vind dat Tim

Ellen van me afpikt. Of dat ik zelf Tim wel als vriendje zou willen. Maar ik wil wél wat zij met elkaar hebben. Ik wil ook iemand begroeten met een zoen.

Ik tuur langs hen heen naar de renbaan die langs het footballveld loopt. ‘Wat doen al die meiden daar?’ Over de baan joggen diverse meisjes in roze shorts en bijpassende topjes.

‘Bootcamp voor de missverkiezing,’ zegt Ellen. ‘Dat duurt de hele zomer. Een meisje van mijn werk doet het ook.’

Ik rol met mijn ogen, en doe geen moeite om dat te verbergen. Clover City is eigenlijk nergens beroemd om. Eens in de zoveel jaar is ons footballteam goed genoeg om mee te doen aan een competitie, en eens in de zoveel tijd slaagt zelfs iemand erin om hier weg te komen en iets te bereiken. Het enige wat ons stadje op de kaart heeft gezet, is dat hier in 1930 de eerste schoonheidswedstrijd van Texas werd gehouden. De verkiezing van Miss Tiener Lupine is sindsdien elk jaar uitgebreider en gekker geworden. En ik kan het weten, want mijn moeder is de afgelopen vijftien jaar voorzitter geweest van het organisatiecomité.

Ellen vist de autosleutels van Tim uit het voorste zakje van zijn short en geeft mij daarna een knuffel. ‘Nog een fijne dag op je werk. En zorg dat er geen vetspetters op je komen, of zoiets.’ Ze doet het portier aan de kant van de bestuurder open en roept naar Tim die aan de andere kant staat: ‘Tim, wens Will even een fijne dag!’

Hij kijkt heel even op en dan zie ik die glimlach waar Ellen zo gek op is. ‘Will.’ Tim mag dan wel bijna de hele tijd met zijn telefoon bezig zijn, maar als hij dan iets zegt... nou ja, dan is het iets waardoor een meisje als El aan hem blijft hangen. ‘Ik hoop dat je een fijne dag hebt.’ Hij maakt een diepe buiging.

El rolt met haar ogen, kruipt achter het stuur en stopt een kauwgumpje in haar mond.

Ik zwaai naar ze en ik ben al bijna bij mijn auto wanneer ze langs me scheuren. Ellen roept nog een keer ‘dag’ terwijl ‘Why’d You Come in Here Lookin’ Like That’ van Dolly Parton uit de luidsprekers knalt.

Ik rommel in mijn tas, op zoek naar mijn autosleutels, en dan zie ik Millie Michalchuk over het trottoir en de parkeerplaats aan komen waggelen.

Ik weet wat er gaat gebeuren. Tegen de bestelbus van haar ouders staat Patrick Thomas geleund, de grootste eikel aller tijden. Hij heeft de gave iemand een bijnaam te geven die altijd blijft hangen. Soms zijn het wel coole bijnamen, maar vaker is het iets als *Haaaaaaaanah*, en dan met het geluid van een hinnikend paard, omdat een meisje een mond met... nou ja, paardentanden heeft. Briljant, ik weet het.

Millie is zo'n meisje. En ik schaam me dat ik moet bekennen dat ik al mijn hele leven naar dit soort meisjes kijk en denk: ik mag niet klagen, het had allemaal nog veel erger gekund. Ik ben dik, maar Millie is zo dik dat ze broeken met een elastieken tailleband moet dragen omdat er in haar maat geen broeken met ritsen of knoopjes bestaan. Haar ogen staan te dicht bij elkaar en ze heeft een wipneus. Ze draagt shirts met prints van puppy's en kittens, en dat is niet grappig bedoeld.

Patrick staat voor het portier aan de kant van het stuur, en hij en zijn klierige vriendjes maken knorgeluiden.

Ze staat op het punt de hoek om te lopen en dan zal ze al die eikels bij haar busje zien staan. Ik roep: 'Millie! Kom even hier!'

Ze doet haar rugzak af en verandert van richting. Ze komt recht op me af en ze grijnst zo hard dat haar rode wangen bijna tot haar wenkbrauwen komen. 'Hoi, Will!'

Ik glimlach. 'Hoi.' Ik denk pas na over wat ik tegen haar moet zeggen als ze voor me staat. 'Gefeliciteerd dat je je rijbewijs hebt gehaald,' zeg ik. Millie heeft net een paar weken haar rijbewijs en zoals ze in dat bestelbusje over de weg flitst, zou je denken dat ze in een sportwagen zit.

'O, dank je.' Ze grijnst weer. 'Lief van je.'

Ik kijk langs haar heen naar Patrick Thomas die net met zijn vinger zijn neus omhoogdrukt, als imitatie van een varkenssnuit.

Millie vertelt me uitgebreid over haar ervaringen met de auto: dat ze haar moeders zenderinstellingen op de autoradio heeft veranderd en dat ze voor het eerst benzine heeft getankt. Patrick heeft me in de gaten gekregen. Hij is het soort gast van wie je hoopt dat hij je niet ziet, maar het heeft echt geen zin om te denken dat ik me onzichtbaar kan maken voor hem. Een olifant kun je nou eenmaal moeilijk verstoppen.

Millie blijft nog een paar minuten doorratelen, en dan geven Patrick en zijn maten het op en lopen weg. Ze zwaait met haar handen en gebaart naar de bestelbus achter haar. 'Ik bedoel maar. Bij rijles leren ze je helemaal niet hoe je moet tanken, en ze zijn echt...'

'Zeg, ik moet ervandoor, anders kom ik te laat op mijn werk,' onderbreek ik haar.

Ze knikt.

'Maar nogmaals gefeliciteerd.'

Ik kijk haar na als ze naar haar auto loopt. Ze stelt eerst zorgvuldig alle spiegels bij voordat ze uit haar parkeervak op een verder totaal verlaten parkeerplaats rijdt.

Ik parkeer achter Harpy's Burgers & Dogs, steek de afhaalstrook voor auto's over en bel aan bij de dienstingang. Er komt niemand en ik bel nog een keer. De Texaanse zon brandt op mijn kruin.

Terwijl ik sta te wachten rijdt een enge man in een goor onderhemd en een vishoedje op zijn hoofd de afhaalstrook in en geeft zijn bestelling op; griezelig nauwkeurig tot en met het aantal augurkjes dat hij op zijn hamburger wil. De stem door de luidspreker meldt het bedrag. De man kijkt mij aan, schuift zijn zonnebril met oranje getinte glazen naar beneden en zegt: 'Hallo, lekker ding.'

Ik draai me snel om terwijl ik mijn jurk strak tegen mijn benen houd en druk dan nog een keer of vier op de bel. Ik voel me totaal opgelaten.

Op mijn werk is het niet verplicht om een jurk te dragen. Je kunt ook voor een broek kiezen. Maar de elastieken tailleband van zo'n

polyester broek is niet elastisch genoeg om hem over mijn heupen te hijsen. Ik doe maar of het aan die broeken ligt. Ik beschouw mijn heupen niet graag als een minpuntje, maar liever als een pluspunt. Als we nu bijvoorbeeld in het jaar 1642 zouden leven, werden mijn brede heupen beschouwd als een teken dat ik goed was in kinderen baren en zou ik heel veel koeien waard zijn, of zoiets.

De deur gaat open en ik hoor de stem van Bo: 'Ik heb je de eerste drie keer heus wel gehoord, hoor.'

Ik krijg kriebels in mijn buik. Ik zie Bo pas als hij de deur wijder opendoet om me binnen te laten. Het licht valt op zijn gezicht. Baardstoppeltjes op zijn kin en wangen. Hij hoeft duidelijk niet naar school. De school van Bo – een chique katholieke school met strenge voorschriften qua kleding en uiterlijk – heeft sinds vorige week vakantie.

De auto op de afhaalstrook geeft gas en ik ga gauw naar binnen. Het duurt even voordat mijn ogen aan het schemerlicht zijn gewend. 'Sorry dat ik te laat ben, Bo,' zeg ik. Bo. Die lettergreep danst in mijn borst en dat is een lekker gevoel. Ik houd van de duidelijkheid van zo'n korte naam. Het is een naam die uitstraalt: Ja. Ik weet het zeker.

Ik krijg het warm en voel het bloed naar mijn hoofd stijgen. Ik wrijf met mijn vingers over mijn wang en ik heb het idee dat mijn voeten wegzakken in het beton alsof het drijfzand is.

De Waarheid: ik ben smoorverliefd op Bo, met zijn warrige bruine haar, al vanaf de eerste keer dat ik hem zag. Ook al ziet hij er bespottelijk uit in zijn rood met witte uniform. Net een beer in een tutu. De glimmende kunststof mouwen van zijn shirt spannen om zijn armen. Ik vind dat zijn biceps en mijn heupen een heleboel overeenkomsten hebben. Alleen kan ik met mijn heupen niet gewichtheffen. Boven de hals van zijn onderhemd glinstert een dun zilveren kettinkje. Zijn lippen zijn rood van de kleurstof omdat hij altijd rode lolly's bij zich heeft, en eraan likt.

Hij steekt zijn arm naar me uit, alsof hij me een knuffel gaat geven.

Ik haal even diep adem.

En dan adem ik weer uit als hij langs me heen reikt om het slot van de deur van de dienstingang dicht te doen. 'Ron is er niet, hij is ziek. Dus nu zijn we met z'n vieren. Marcus, Lydia en jij en ik. Lydia draait vandaag een dubbele dienst, dus ik waarschuw je maar.'

'Bedankt. Je hebt geen school meer, hè?'

'Nee, ik heb geen les meer,' zegt hij.

'Leuk dat je les zegt, in plaats van school. Net alsof je op de universiteit zit en alleen maar een paar keer per dag les hebt. De rest van de tijd lig je op een bank te slapen of—' Ik rem mezelf af. 'Ik ga even mijn spullen wegzetten.'

Ik loop naar de personeelskantine en stop mijn tas in mijn kluisje.

Ik ben nooit een erg vlotte prater geweest, maar wat er uit mijn mond komt als ik tegenover Bo Larson sta, kun je niet eens meer een woordenbrij noemen, meer woordendiarree. Walgelijk.

Toen we elkaar voor het eerst zagen, en hij hier net was aangenomen, stak ik mijn hand uit om mezelf voor te stellen. 'Willowdean,' zei ik. 'Kassamedewerkster, gek op Dolly Parton, en plaatselijk dikkerdje.' Ik wachtte op zijn reactie, maar hij zei niets. 'Nou ja, ik ben ook nog wel andere dingen. Maar...'

'Bo.' Hij zei het nogal kortaf, maar hij glimlachte wel. 'Ik heet Bo.' Hij pakte mijn hand en opeens kwamen er allemaal herinneringen bij me op aan dingen die ik helemaal niet had meegemaakt. Dat we hand in hand in de bioscoop zaten. Of over straat liepen. In een auto zaten.

Toen liet hij mijn hand los.

's Avonds moest ik steeds weer terugdenken aan dat moment, en opeens drong het tot me door dat hij totaal niet raar had gekeken toen ik mezelf een dikkerdje noemde.

En dat vond ik gaaf.

Mensen houden niet van het woord 'dik'. Maar mijn lijf is het eerste wat opvalt. Ik heb een dik lijf. Het valt net zo op als dat het mij opvalt wanneer meisjes grote tieten, glanzend haar of knokige

knieën hebben. Dat mag je allemaal wél zeggen. Maar het woordje ‘dik’, dat mij nog het beste beschrijft, zorgt voor opgetrokken wenkbrauwen en wit weggetrokken gezichten.

Maar zo is het nou eenmaal. Ik ben dik. Het is geen vies of lelijk woord. Het is geen belediging. Tenminste, niet wanneer ik het zelf zeg. Maar ik denk toch: waarom schaffen we het niet af?

Twee

Ik zie twee jongens en een meisje binnenkomen terwijl ik de counter aan het schoonmaken ben. Het is vandaag zo stil dat ik bijna de vernislaag eraf heb gepoetst. ‘Wat mag ik voor jullie doen?’ vraag ik zonder op te kijken.

‘Bo! Spelverdelers van de Holy Cross Bulldogs!’ roept een van de jongens. Hij houdt zijn handen als een toeter voor zijn mond, alsof hij een wedstrijd verslaat.

Wanneer Bo niet onmiddellijk tevoorschijn komt, beginnen allebei de jongens zijn naam te roepen. ‘Bo! Bo! Bo!’

Het meisje dat tussen hen in staat rolt met haar ogen.

‘Bo!’ schreeuwt Marcus. ‘Kom hier, en laat die vrienden van je hun kop houden.’

Bo komt de hoek om en hij stopt zijn klep in de achterzak van zijn broek. Hij zet zijn borst op en slaat zijn armen over elkaar. ‘Hoi, Collin.’ Hij knikt naar het meisje. ‘Amber. Rory.’ Hij leunt tegen de counter achter ons om uit de buurt van zijn vrienden te blijven. ‘Wat doen jullie helemaal hier aan de andere kant van de stad?’

‘Excursie,’ zegt Collin.

Bo schraapt zijn keel en zegt verder niets. De spanning is om te snijden.

De andere jongen, Rory volgens mij, bekijkt het menu op de counter. ‘Hé,’ zegt hij tegen mij. ‘Mag ik twee hotdogs? Alleen met mosterd en saus.’

‘Eh, ja.’ Ik tik de bestelling in op de computer en probeer mijn blik niet af te laten dwalen.

‘Dat is lang geleden,’ zegt Amber.

Hoe kan dat? Er zitten misschien maar dertig mensen in elke examenklas van het Holy Cross.

Collin slaat zijn arm om Ambers schouders. ‘Ik heb je gemist op de sportschool. Wat heb je de laatste tijd gedaan?’

‘Van alles en nog wat,’ zegt Bo.

‘Wil je er iets bij drinken?’ vraag ik.

‘Ja,’ zegt Rory en hij wappert met een briefje van vijftig voor mijn neus.

‘Ik heb alleen terug van twintig.’ Ik wijs naar een handgeschreven briefje op de voorkant van mijn kassa.

‘Bo,’ zegt Collin. ‘Ik heb alleen maar pasjes bij me. Kun je Rory niet even matsen en wat geld wisselen?’

Er valt een diepe stilte. ‘Ik heb mijn portemonnee niet bij me.’

Collin snuift.

Amber, het meisje met de Wonderbaarlijk Rollende Ogen, tast in haar zak en legt een briefje van tien op de counter.

Ik geef het wisselgeld terug en zeg tegen Rory: ‘Je bestelling komt er zo aan.’

Collin draait zijn hoofd naar me toe. ‘Hoe heet jij?’

Ik doe mijn mond open om te antwoorden, maar...

‘Ze heet Willowdean,’ zegt Bo. ‘Ik moet weer aan het werk.’ Bo loopt naar de keuken en draait zich niet eens om als zijn vrienden hem terugroepen.

‘Leuk dat baardje,’ zegt Amber nog. ‘Het staat je goed.’ Maar hij is al verdwenen.

Ze staart me aan en ik haal mijn schouders op.

Als ik thuiskom loop ik achterom en ga naar binnen door de glazen schuifdeur. De voordeur klemt al jaren. Mijn moeder zegt steeds dat we hem moeten laten maken, maar mijn tante Lucy beweerde dat het een ideaal excuus was om niet open te hoeven doen. Ik ben het wel met haar eens.

Mijn moeder zit aan de keukentafel, nog steeds in haar verpleegstersuniform en haar blonde haar hoog opgestoken, en kijkt naar het nieuws op haar draagbare tv. Zolang ik me kan herinneren, kijkt ze altijd hier naar haar lievelingsprogramma's, omdat Lucy vrijwel altijd op de bank in de huiskamer zat. Maar hoewel Lucy's begrafenis al een halfjaar geleden is, kijkt ze nog steeds tv in de keuken.

Mijn moeder schudt haar hoofd over iets wat de nieuwslezer zegt, en ze roept naar me: 'Hé, Dumplin'. Het eten staat in de koelkast.'

Ik leg mijn tas op tafel en pak een in plasticfolie verpakt bord uit de koelkast. De laatste schooldagen luiden de aanloop naar de missverkiezing in, en dat betekent dat mijn moeder op dieet is. En als mijn moeder op dieet is dan is iedereen op dieet. Dus bestaat het avondeten uit salade met gegrilde kip.

Het kan erger. Het is ook weleens erger geweest.

Ze klakt met haar tong. 'Je hebt een paar pukkeltjes op je voorhoofd. Je eet toch niet die vette troep die je verkoopt?'

'Je weet dat ik helemaal niet zo gek ben op hotdogs en hamburgers.' Ik zucht niet. Dat zou ik wel willen, maar dan hoort mijn moeder dat. Het maakt niet uit hoe hard het geluid van de tv staat. Al zou ik over twee jaar ergens op een universiteit zitten, in een stad honderden kilometers hiervandaan, dan nog zou mijn moeder me vanaf hier horen zuchten en me opbellen om te zeggen: 'Zeg, Dumplin', ik vind het echt heel erg als je zucht. Er is niets onaantrekkelijkers dan een verongelijkte jongedame.'

Volgens mij deugt er een heleboel niet aan deze opvatting.

Ik ga aan tafel zitten om te eten en kwak een flinke hoeveelheid slasaus op mijn bord, want op de achtste dag heeft God de slasaus geschapen.

Mijn moeder slaat haar benen over elkaar en strekt haar voet om naar de geschilferde nagellak op haar tenen te kijken. 'Hoe was het op je werk?'

'Goed. Er was een ouwe vent die naar me floot vanaf de afhaalstrook. Hij zei "lekker ding" tegen me.'

‘O,’ zegt ze. ‘Dat is toch een compliment?’

‘Mam, kom op zeg. Nee, dat is ranzig.’

Ze richt de afstandsbediening op de tv en zet hem uit. ‘Schatje, geloof mij nou maar als ik zeg dat het aanbod van mannen afneemt naarmate je ouder wordt. Maakt niet uit hoe goed je jezelf verzorgt.’

Dit is absoluut niet het soort gesprek waarop ik zit te wachten. ‘Ron was ziek.’

‘Ach, die lieverd.’ Ze lacht. ‘Wist je dat hij verliefd op me was toen we op de middelbare school zaten?’

Sinds ik dit baantje heb, krijg ik dit minimaal één keer per week te horen. Toen ik solliciteerde tijdens de vorige herfstvakantie, zei Lucy dat ze altijd het idee had gehad dat het andersom was. Maar mijn moeder kan het zo brengen dat het lijkt alsof iedere jongen in de stad voor haar viel. ‘Iedereen wilde wel iets met de Miss Tiener Lupine van Clover City,’ zei ze een keer met een dikke tong nadat ze een paar glazen wijn ophad.

De missverkiezing is de enige belangrijke prestatie van mijn moeder. Ze past nog steeds in haar jurk – iets waar ze iedereen altijd op wijst – en als voorzitter van het missverkiezingscomité en presentatrice van het gala, vindt ze het dus haar plicht om zich elk jaar in die jurk te persen en daarmee haar bewonderende fans een plezier te doen.

Rebel, Lucy’s kat, heeft zich op mijn voeten genesteld. Als ik mijn voeten beweeg begint hij te spinnen. ‘Ik zag een paar meiden die na school met een soort bootcamp voor de missverkiezing bezig waren.’

Ze grinnikt. ‘Echt waar. De competitie wordt elk jaar heftiger.’

‘En hoe was het met jou op je werk?’ vraag ik.

‘Ach, het was weer zo’n dag.’ Ze bladert door haar chequeboekje en wrijft dan over haar slapen. ‘Eunice is vandaag overleden.’

‘O, wat naar voor je, mam.’

Eén dag per jaar kan mijn moeder stralen, net als Assepoester. Dan is het leven zoals ze dat altijd had gewild en zich had voorgesteld. Maar de rest van het jaar werkt ze als verpleegkundige in een

bejaardentehuis, waar ze allemaal exotische dingen doet, zoals het toedienen van medicijnen, de bejaarden helpen met eten, en hun billen afvegen.

Eunice was een van mijn moeders favoriete bejaarden. Ze zag mijn moeder altijd aan voor een van haar zussen en als mijn moeder zich vooroverboog om haar overeind te helpen, fluisterde Eunice haar allerlei geheimpjes uit haar kindertijd in haar oor.

‘Toen ze na de lunch haar toetje had gegeten, deed ze haar ogen dicht.’ Ze schudt haar hoofd. ‘Ik liet haar maar even zo zitten omdat ik dacht dat ze een dutje deed.’ Mijn moeder staat op en geeft me een kus op mijn hoofd. ‘Ik ga naar bed, Dumplin.’

‘Welterusten.’

Ik wacht tot ik de deur van haar kamer dicht hoor gaan en dan gooi ik mijn eten in de vuilnisbak, onder een hoopje kranten. Ik pak een handje pretzels en wat frisdrank en ga naar boven. Als ik langs Lucy’s kamer kom, blijf ik staan en strijk even met mijn vingertoppen over de deurknop.

Drie

‘Ik denk dat ik het deze zomer met Tim ga doen,’ zegt Ellen. Ze pakt een stukje kaas van haar bord uit en stopt het in haar mond. Het afgelopen jaar heeft El elke vrijdag ‘overwogen’ om het met Tim te gaan doen. Echt waar, zodra het weekend voor de deur staat, praten we over wat er allemaal voor en tegen is om eindelijk met Tim naar bed te gaan.

‘Het klopt niet.’ Ik kijk niet op van mijn aantekeningen. Ik ben geen slechte vriendin, maar we hebben het hier nu al zo vaak over gehad. Bovendien is het de laatste schooldag en ik moet nog één proefwerk maken. Ik probeer nog steeds het een en ander in mijn hoofd te stampen. El hoeft dat niet, want zij heeft al haar proefwerken al achter de rug.

Met een mond vol gesuikerde pecannoten vraagt ze: ‘Wat klopt niet?’

‘Help me even.’ Ik stop een paar druiven in mijn mond en houd haar een formulier voor waarop staat hoe onze regering functioneert. ‘Het is toch geen bruiloft. Het is niet van “O, omdat ik van zomerse kleuren hou, ga ik van de zomer met hem naar bed want dan kan ik mijn ondergoed aanpassen aan mijn favoriete seizoen.” Je moet het alleen doen omdat je het wilt.’

Ze rolt met haar ogen. ‘Maar de zomer is een soort overgangperiode. Dan ben ik een vróúw wanneer ik weer op school kom,’ zegt ze theatraal.

Ik rol ook met mijn ogen. Ik haat het om over iets te praten wat nergens toe leidt. Als El het echt door zou zetten, dan was ik allang

over de tafel gekropen om met onze gezichten dicht bij elkaar elk detail te bespreken. Maar ze zet nooit door. Ik snap niet hoe ze het volhoudt om elke keer maar weer te beginnen over ‘misschien’ met iemand naar bed gaan.

Als ze ziet dat ik niet toehap, kijkt ze op het vel papier. ‘De drie organen van de regering.’

‘Uitvoerende macht, wetgevende macht, gerechtelijke macht.’ Ik besluit iets toeschietelijker te zijn. ‘Bovendien ben je niet automatisch een vrouw als je met iemand naar bed bent geweest. Dat is echt een stom cliché. Als je het wilt doen, dan moet je het doen. Maar je moet er niet zo’n enorme toestand van maken. Dan wordt het geheid een teleurstelling.’

Ze laat haar schouders hangen en frons. ‘Hoeveel senatoren en afgevaardigden zitten in het Congres?’

‘Vierhonderdvijfendertig en honderd.’

‘Bijna goed. Maar dan andersom.’

Oké. Ik prent de getallen in mijn geheugen. ‘En het doet er ook niet toe welke tijd van het jaar het is, als het maar goed voelt. Snap je? Ik bedoel, de winter is ook prima, want dan is het van: “O, wat is het toch koud. Ik wil lekker tegen je aankruipen.”’

Ze lacht. ‘Ja. Ja. Je hebt gelijk.’

Ik wil helemaal geen gelijk hebben. Ik wil alleen niet dat El eerder met iemand naar bed gaat dan ik. Misschien is het egoïstisch, maar ik weet niet hoe ik me tegenover haar moet opstellen als ze iets gaat doen wat ik nog nooit heb gedaan. Ik denk dat ik gewoon bang ben. Hoe kunnen we dan nog vriendinnen zijn? Seks is een serieuze zaak, en hoe moet ik haar raad geven in iets wat ik zelf niet ken?

Ik wil tegen haar zeggen dat ze nog even moet wachten. Maar Tim en zij hebben nu al bijna anderhalf jaar verkering en ze krijgt nog steeds een rood hoofd als ze het over hem heeft. Ik heb geen idee hoe je liefde moet meten, maar dit lijkt me wel een goed uitgangspunt. En misschien wil ik wel dat ze alleen maar wacht omdat ze rekening houdt met mij.

Terwijl ik nog even vluchtig een blik werp op mijn repetitie, komt Millie met een vol dienblad in onze richting gelopen. Amanda Lombard, haar beste vriendin komt achter haar aan. Millie en Amanda vormen samen één groot uithangbord met: **MAAK GRAPJES OVER ONS.**

Amanda's ene been is korter dan het andere, en daarom draagt ze schoenen met dikke zolen, waardoor ze lijkt op Frankenstein. (Tenminste, volgens Patrick Thomas.) Toen we nog klein waren en ze nog niet van dit soort schoenen droeg, liep ze heel erg mank en zwaaide ze bij elke stap met haar heupen. Zelf trok ze zich daar niets van aan, maar mensen staarden haar wel aan. Haar bijnaam is eigenlijk behoorlijk suf als je erover nadenkt. Frankenstein was de naam van de professor en niet van het monster.

Millie zwaait naar me en ik steek even mijn hand op als ze langsloopt.

El grijnst. 'Je nieuwe vriendin?'

Ik haal mijn schouders op. 'Ik heb soms een beetje medelijden met haar.'

'Volgens mij heeft ze nergens last van.' Voordat we klaar zijn met de lunch stelt El me nog een paar vragen over mijn proefwerk. 'Welk systeem is ingesteld om ervoor te zorgen dat geen enkel overheidsorgaan te veel macht krijgt?'

'Wederzijdse controle en evenwicht.'

'Zeg, hoe was het op je werk gisteravond? En hoe is het met die jongen van de privéschool?'

Ik draai een losse draad van het ringbandje van mijn schrift om mijn vinger. 'Op mijn werk ging het goed.' Ik kijk naar de restjes van mijn lunch. 'En met hem gaat het ook goed.'

Ik wil haar vertellen over die kloterige vrienden van hem en zijn baardstoppeltjes, maar ik weet niet hoe ik dat moet doen zonder over te komen als een of andere mafketel, die zijn afgeknipte nagels in een potje onder haar bed bewaart. Gisteravond moest ik drie keer de kassa opnieuw opmaken omdat hij steeds langsliep.

‘Ik vind het bij Sweet 16 hartstikke leuk, hoor, maar ik ben toch ook een beetje jaloers dat jij met jongens samenwerkt.’ El doet een half opgegeten worteltje in een plastic zakje en zipt het dicht. ‘Ik vind het nog steeds ongelooflijk dat we niet samen ergens werken.’

El zal niet nalaten me eraan te herinneren dat ik een streep haalde door onze plannen voor een baantje na schooltijd toen ik bij Harpy’s ging werken. Maar als zij niet aanvoelde dat ik echt geen zin had om in een winkel te werken waar ze kleren verkopen die me veel te klein zijn, dan had ik ook geen zin om het haar uit te leggen. ‘Waarom zou je met jongens willen samenwerken? Je hebt me net verteld dat je met Tim naar bed wilt.’

Ze haalt haar schouders op. ‘Het zou gewoon leuk zijn.’

We zijn klaar met de lunch. Daarna maak ik mijn laatste proefwerk, en dan is het voorbij. De vierde klas heb ik achter de rug. Op de parkeerplaats klinkt gejoel en het geluid van piepende banden. Maar ik heb totaal niet het gevoel dat ik nu iets ben opgeschoten. Eerder dat ik vastzit en wacht tot het leven voor mij zal beginnen.

Vier

Als ik na mijn laatste schooldag thuiskom, zie ik mijn moeders auto voor de deur staan. Ik parkeer mijn auto achter de hare, zet hem op de handrem en leun met mijn hoofd tegen de hoofdsteun. Ik ben dol op mijn auto. Hij heet Jolene en het is een kersenrode Pontiac Grand Prix uit 1998. Ik heb hem van Lucy gekregen.

Eenmaal binnen ga ik af op het geritsel dat uit Lucy's kamer komt. Als eerste zie ik de turquoise kont van mijn moeder omhoogsteken. Turquoise vanwege de designer-joggingbroek die ze zes jaar geleden van haar toenmalige vriendje heeft gekregen en die ze nog steeds draagt. Deze broek is haar 'loungekleding' zoals ze het noemt, en afgezien van haar Miss Tiener Lupine-kroontje is dit haar dierbaarste bezit.

'Ik ben thuis,' zeg ik met iets van paniek in mijn stem. 'Wat ben je hier aan het doen?'

Puffend gaat ze rechtop staan en strijkt het haar uit haar gezicht. Ze ziet helemaal rood van de inspanning en de blonde haren langs haar hoofd vormen vochtige krulletjes. 'De begrafenisonderneming heeft eindelijk de urn binnengekregen die we hadden besteld. Ik ben eerder van mijn werk weggegaan om maar vast een beginnetje te maken.'

Ik zet mijn rugzak in de gang en loop de slaapkamer in. 'Een beginnetje maken met wat?'

Mijn moeder ploft neer op het bed naast een stapel huisjurken, allemaal gestreken en nog aan Lucy's met stof beklede klerenhang-ers. 'Ach, je weet wel. Lucy's spullen uitzoeken. Jemig, wat was dat

toch een hamster. Je krijgt die laden bijna niet open, zo vol zitten ze. Zeg, ik heb de bruidssluiert van je oma gevonden. Ik heb daar al ik weet niet hoelang naar gezocht.'

Ik grijns. 'O ja?'

Toen mijn oma in het hospitiuim lag, zei mijn moeder dat zij de trouwjurk van mijn oma wilde hebben. Die paste Lucy toch niet, dus dat was verder helemaal geen punt. Behalve de sluiert dan. Die paste natuurlijk iedereen. Ze hebben daar maanden ruzie over gemaakt. Net zo lang tot Lucy er niet meer tegen kon en het opgaf. Maar een paar jaar geleden was dat ding opeens foetsie.

Mijn moeder bleef er maar over doorzeuren, maar nu lijkt het alsof Lucy toch het laatste woord heeft gehad.

Ze lagen niet altijd met elkaar overhoop hoor, maar dit soort gedoe heb ik toch beter onthouden dan al die keren dat ik op vrijdagavond thuiskwam en Lucy en mijn moeder giechelend aantrof op de bank, terwijl ze herinneringen aan hun lievelingsfilms ophaalden.

'En wat ga je met al die spullen doen?' vraag ik.

'Ik denk dat ik alles maar weggeef. Je weet hoe lastig het is voor forse vrouwen om kleren in hun maat te vinden, dus ik weet zeker dat ik hier iemand heel blij mee kan maken.'

'En als ik nou een paar dingen wil hebben? Niet om te dragen, maar gewoon om te hebben.'

'O, Dumplin', je wilt toch zeker niet al die oude flodderjurken? En in die laden liggen alleen maar ondergoed, slipjes en krantenknipsels.'

Ik weet best dat ik er al een beetje overheen zou moeten zijn dat Lucy er niet meer is. Het is inmiddels een halfjaar geleden. En toch denk ik elke keer dat ze op de bank zit met Rebel op haar schoot of een kruiswoordpuzzel zit te maken in de keuken. Maar ze is er niet meer. En we hebben niet eens een foto van haar. Ze wilde niet graag met haar lichaam geconfronteerd worden door middel van een foto.

Het maakt me bang. Alsof ik haar zal vergeten als ik haar niet kan zien of horen.

Lucy was zesendertig toen ze stierf en ze woog 226 kilo. Ze stierf aan een hartstilstand terwijl ze in haar eentje op de bank naar een van haar favoriete tv-programma's keek. Niemand zag haar doodgaan. Maar buiten dit huis zag ook niemand haar leven. En nu is er niemand die aan haar terugdenkt op de manier waarop ze herinnerd zou willen worden. Want als mijn moeder aan Lucy denkt, dan herinnert ze zich alleen de manier waarop ze stierf.

Daarom vind ik het ook zo erg en zo pijnlijk dat mijn moeder haar kamer wil ontruimen.

Mijn moeder trekt het laatje van het nachtkastje open en begint papieren op stapeltjes te leggen. Ik zie haar denken: houden, weggooien, twijfelgeval. Zo nu en dan vraag ik me af op welk stapeltje ik thuishoor.

'Kun je er niet mee ophouden?' zeg ik. 'Dit is haar kamer.'

Mijn moeder kijkt me verbijsterd aan. 'Dumplin', dit is een hele kamer die we laten verstoffen. En binnenkort is de missverkiezing. Ik moet de hele zomer hard aan de slag. Het zou wel fijn zijn om een kamer te hebben om kostuums te naaien en rekwisieten te maken, zodat niet het hele huis overhoopligt.'

'Een werkplaats?' Het klinkt niet erg aardig zoals ik dat zeg. 'Wil je een hobbyruimte van Lucy's kamer maken?'

Ze doet haar mond open, maar ik ben al weg voordat ze kan reageren.

In Harpy's is Bo aan het werk achter de grill. Hij heeft zijn oortjes in. Ik zwaai naar hem als ik langs hem loop. 'Fijne zomervakantie, Willowdean,' zegt hij een beetje te hard vanwege zijn oortjes. Zijn lippen zijn kleverig en rood en nog iets anders wat ik heel graag zou willen proeven.

Bo zoenen. Ik schrik me rot van die gedachte. Ik zou mezelf het liefst door de plee willen trekken.

Voorin staat Marcus al achter de kassa.

'Je hebt van me gewonnen, jij bent eerst,' zeg ik.

‘Tiff heeft me hier een beetje vroeg afgezet vanwege de repetitie.’

Marcus en ik zijn een soort figuranten in elkaars leven. Hij is een jaar ouder dan ik, en we zitten al vanaf dat we klein waren bij elkaar op school. Ik ken hem zoals je het nichtje van je beste vriendin kent: zijn naam en zijn gezicht. Toen ik bij Harpy’s begon vond ik het wel fijn om met iemand samen te werken die ik in elk geval kende, en nu zijn we min of meer vrienden geworden. Hij en Tiffanie, de aanvoerster van het softbalteam, hadden begin van het jaar een date met elkaar en binnen een paar weken tijd waren ze onafscheidelijk.

‘Hoe ging je proefwerk?’ vraagt Marcus.

Ik haal mijn schouders op en kijk achterom waar Bo naar ons staat te kijken vanachter de warmhoudlampen. Hij kijkt niet weg. Mijn maag draait zich om. ‘Ik was er in elk geval,’ antwoord ik. ‘Dat zegt toch wel iets. En jij?’

‘Goed. Ik heb geleerd met Tiff. Ze gaat van de zomer een aantal universiteiten af.’

Ik heb begrepen dat ik ook al een beetje zou moeten nadenken over wat ik na de middelbare school ga doen, maar ik zie mezelf niet op een universiteit en ik weet niet hoe ik iets moet plannen wat ik me niet kan voorstellen. ‘En jij? Ga jij ook universiteiten bekijken?’

Hij doet zijn klep opzij en knikt bedachtzaam. ‘Ik denk van wel.’ De bel boven de ingang gaat heen en weer als een paar leerlingen van school binnenkomen. Terwijl we wachten tot ze de menukaart hebben doorgenomen, kijkt Marcus uit het raam en zegt: ‘Mijn meissie gaat de stad uit, en het enige wat ik weet is dat ik met haar meega.’

Clover City is niet een plek waar je blijft. Alleen de liefde kan je hier houden of juist ervoor zorgen dat je vertrekt. Er zijn maar een paar mensen die het ergens anders hebben gemaakt en ook weg zijn gebleven, terwijl de achterblijvers drinken, voor nageslacht zorgen en naar de kerk gaan. En dat blijkt voldoende te zijn om ons aan de gang te houden.

Omdat Harpy's op vrijdag en zaterdag later open is, slaapt mijn moeder al als ik thuiskom. Als ik alle lichten uit heb gedaan en de achterdeur op slot heb gedraaid, loop ik op mijn tenen door de gang boven om te controleren of ze inderdaad slaapt. Wanneer ik vanachter haar deur een licht gesnurk hoor, ga ik Lucy's kamer binnen, waarbij ik er goed op let om niet op een krakende vloerplank te stappen. Ik ga door de stapeltjes die mijn moeder heeft gemaakt.

Er zit heel veel rommel tussen en bergen krantenknipsels over mensen en plekken waar ik het nut niet van inzie. Ik vind het vreselijk dat ik Lucy nooit heb gevraagd waarom ze bepaalde dingen – onbelangrijke dingen, zoals een krantenknipsel over een kookboekenschrijfster die in de bibliotheek op bezoek zou komen – nodig had en wilde bewaren.

Haar begrafenis was een ramp. En niet alleen om de voor de hand liggende reden. De helft van de inwoners van Clover City was aanwezig, want wat hadden ze anders te doen? Ik denk dat ze allemaal verwachtten haar opgepropt in haar kist te zien liggen, als afschrikwekkend voorbeeld. Maar het trieste was dat we helemaal geen geld hadden voor een dure, extra brede kist. Mijn moeder vond het verschrikkelijk dat ze niet in staat was haar oudere zus een 'fatsoenlijke begrafenis' te geven, en dus is Lucy gecremeerd.

Ik denk niet graag terug aan die begrafenis. Ik denk liever terug aan andere dingen, zoals de keer dat ze me meenam naar mijn eerste balletles toen ik in groep vijf zat. Mijn balletpakje paste nauwelijks over mijn dikke buik en mijn dijnen schuurden tegen elkaar, ook al deed ik nog zo mijn best dat te voorkomen. Ik was te dik. Ik was te groot. Ik leek helemaal niet op de andere meisjes die ook op ballet zaten.

Omdat ik de auto niet uit wilde komen, kwam Lucy achterin naast me zitten. 'Will.' Haar stem was zo zacht als warme honing. Ze stopte een losse haarpluk achter mijn oor en gaf me een tissue uit het borstzakje van haar huisjurk. 'Ik heb heel veel tijd van mijn leven verknoeid. Ik heb veel te veel rekening gehouden met wat mensen

over me zouden zeggen of denken. Soms heeft dat te maken met stomme dingen, zoals naar de supermarkt gaan of naar het postkantoor. Maar er zijn ook weleens momenten geweest dat ik iets niet deed terwijl het iets bijzonders was. Ik was bang dat iemand naar me zou kijken en me niet goed genoeg zou vinden. Maar jij hoeft je van dat soort onzin niets aan te trekken. Ik heb al die tijd verknoeid zodat jij dat niet hoeft te doen. Als jij daar naar binnen gaat en vindt dat het niets voor je is, dan hoeft je er nooit meer naartoe. Maar je moet jezelf een kans geven. Snap je dat?’

Ik bleef niet lang op balletles, alleen maar die herfst. En toch ging het daar niet om.

In de la waarin Lucy haar kousen bewaarde, vind ik een doosje met cassettebandjes, allemaal met muziek van Dolly Parton. Ik kies er lukraak eentje uit en stop die in de stereo op haar nachtkastje. Ik ga op bed liggen en zet het geluid heel zacht zodat het meer een gefluister is. Lucy was echt stapelgek op Dolly. En ik denk dat dat ook voor Ellen en mij geldt.

Mevrouw Dryver is volgens mij de bekendste Dolly Parton-imitator in dit deel van Texas. Ze is net zo klein en slank als Dolly en heeft ook dezelfde soort stem. Omdat Lucy tot een paar jaar geleden vicevoorzitter was van de plaatselijke Dolly Parton-fanclub, kwamen ze elkaar geregeld tegen. Ik geloof echt dat mijn vriendschap met Ellen al was gepland voordat we waren geboren. Toen Dolly nog een arm en onbekend meisje was in Tennessee. Alsof El een soort cadeau was dat Lucy voor mij had bestemd.

Het lag niet alleen aan Dolly's uiterlijk dat we haar zo goed vonden. Het kwam door haar houding, want ook al wist ze dat veel mensen vonden dat ze er belachelijk uitzag, veranderde ze niets omdat ze gewoon lekker in haar vel zat. Voor ons is ze... onverslaanbaar.